

DZIENNIK USTAW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ.

WARSZAWA.

№ 107.

22 listopada 1920.

Treść: 703. Rozporządzenie z dnia 30 października 1920 r. w przedmiocie organizacji i przepisów postępowania urzędów oraz izb przywozu i wywozu	1883
704. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego w przedmiocie regulaminu Komitetów Likwidacyjnych	1894
705. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie utworzenia Okręgowych Dyrekcji Więziennych we Lwowie i Krakowie	1897
706. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie uchylecia zakazu funkcjonowania kabaretów, sal tańca, sal weselnych i t. p., oraz urządzania zabaw tanecznych.	1898

703.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Kolei Żelaznych, Ministra Poczty i Telegrafów oraz Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 30.X 1920 r. w przedmiocie organizacji i przepisów postępowania urzędów oraz izb przywozu i wywozu.

Na mocy art. 29 ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 79 poz. 527) zarządza się w wykonaniu powyższej ustawy co następuje:

§ 1. Główny Urząd Przywozu i Wywozu jest organem Ministerstwa Przemysłu i Handlu, powołanym do ogólnego kierownictwa obrotem towarowym z zagranicą (art. 2 ustawy).

W celu prawidłowego wykonywania powierzonych sobie czynności Główny Urząd Przywozu i Wywozu ma prawo żądać od wszelkich instytucji

państwowych, urzędów, interesowanych w regulowaniu obrotu towarowego, lub prowadzących operacje handlowe z zagranicą, udzielania mu potrzebnych danych, dotyczących obrotu towarowego.

Wylacza się z kompetencji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu obrót towarami, stanowiący tajemnicę państwową. Spis tych towarów ustala w drodze rozporządzenia Ministrowie Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, po porozumieniu się z innymi interesowanymi Ministrami.

Tym samym sposobem ustali się spis tych zakupów rządowych, na które pozwolenia przywozu wydawać należy bez merytorycznego rozpatrywania zgłoszeń (art. 1 ust. 2 ustawy).

Obrót towarowy, wynikający z umów wyrównawczych, zawartych przez Rząd Rzplitej z innymi państwami, reguluje Ministerstwo Przemysłu i Handlu (sekcja handlowa), właściwe zaś zaświadczenia wydawać będzie Okręgowy Urząd Przywozu i Wywozu w Warszawie lub też upoważnione przez Główny Urząd inne okręgowe urzędy przywozu i wywozu.

Do czasu powstania właściwej izby przywozu i wywozu, obrót kompensacyjny zagranicznych surowców włókienniczych i krajowych wyrobów włókienniczych regulować będzie Ministerstwo Przemysłu i Handlu (sekcja przemysłowa), zaświadczenia zaś wydawać będzie Okręgowy Urząd Przywozu i Wywozu w Warszawie.

§ 2. Organami Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu są:

- 1) ogólne zebranie Głównego Urzędu,
- 2) zmniejszony komplet Głównego Urzędu,
- 3) Przewodniczący Głównego Urzędu.

Ogólne zebranie.

§ 3. W skład ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu wchodzi (art. 3 ustawy):

I. Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu,

II. Przedstawiciele Ministerstw:

Przemysłu i Handlu	w liczbie 2
Skarbu	" 2
Rolnictwa i Dóbr Państw.	" 1
Aprovizacji	" 1
Kolei Żelaznych	" 1

III. Przedstawiciele następujących stowarzyszeń i organizacji społeczno-gospodarczych:

a) zrzeszenia ogólnopaństwowe:

	liczba przedstawicieli
1. Centralny Związek Polskiego Przemysłu, Górnictwa, Handlu i Finansów w Warszawie	5
2. Związek Banków w Polsce w Warszawie	2
3. Zrzeszenie właścicieli lasów w Warszawie	1
4. Rada Zjazdu Przemysłowców Górniczych w Warszawie	1
5. Naczelny Wydział Centralnych Organizacji Rolniczych	5
6. Centralne Towarzystwo Rzemieślnicze w Warszawie	3
7. Towarzystwo Aprovizacji Miast Polskich i Ziemi Wschodnich w Warszawie	3

b) zrzeszenia czynne na obszarze b. Dzielnicy Pruskiej:

1. Izba Handlowa i Przemysłowa w Poznaniu	1
2. Spółka Związku Fabrykantów w Poznaniu	1
3. Towarzystwo Gospodarcze w Poznaniu	1

c) zrzeszenia czynne na obszarze b. zaboru austriackiego:

1. Izba Handlowa i Przemysłowa w Krakowie	1
2. Izba Handlowa i Przemysłowa we Lwowie	1
3. Izba Handlowa i Przemysłowa w Bielsku	1
4. Centralny Związek Małopolskiego Przemysłu Fabrycznego	1
5. Małopolskie Towarzystwo Rolnicze w Krakowie	1
6. Towarzystwo Gospodarcze we Lwowie	1
7. Towarzystwo Aprowizacji Miast w Krakowie	1

d) zrzeszenia czynne na obszarze b. zaboru rosyjskiego:

1. Towarzystwo Przemysłowców Królestwa Polskiego	2
2. Towarzystwo Przemysłowców Zagłębia Dąbrowskiego w Warszawie	1
3. Stowarzyszenie Kupców Polskich w Warszawie	2
4. Urząd Starszych Zgromadzenia Kupców w Warszawie	1
5. Komitet Giełdowy Warszawski	1
6. Kooperacja Rolna w Warszawie	2
7. Centralne Towarzystwo Rolnicze w Warszawie	2

IV. Dyrektorzy wszystkich okręgowych urzędów przywozu i wywozu oraz przedstawiciele izb przywozu i wywozu, w liczbie, którą każdorazowo określi rozporządzenie o powołaniu właściwej izby do życia.

V. Wszyscy komisarze rządowi przy izbach przywozu i wywozu.

Z głosem doradczym mogą brać udział w ogólnym zebraniu rzeczoznawcy zapraszani przez Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz z jego polecenia urzędnicy tego Urzędu.

Każde z wymienionych w ust. III zrzeszeń, bez względu na liczbę przedstawicieli, rozporządza tylko jednym głosem (art. 3 p. 3 ustawy).

Minister Przemysłu i Handlu może zmienić powyższy spis przedstawicieli w drodze rozporządzenia.

§ 4. Ogólne zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu zwołuje Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu przynajmniej raz na trzy miesiące.

Nadto, z polecenia Ministra Przemysłu i Handlu, lub na skutek uchwały zmniejszonego kompletu Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, Przewodniczący tego Urzędu obowiązany jest zwołać w najkrótszym terminie jego Ogólne Zebranie.

§ 5. Do kompetencji Ogólnego Zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu należą następujące sprawy:

1. Składanie wniosków Ministrowi Przemysłu i Handlu, dotyczących wykazów towarów, w myśl art. 13 ustawy o obrocie towarowym z zagranicą, oraz rozpatrywanie zmian, wprowadzonych do tych wykazów na zebraniach zmniejszonego kompletu (§ 8 p. 1).
2. Stawianie wniosków dotyczących:
 - a) walut, za które można sprzedawać towary na wywóz zagranicę (art. 15 ustawy),
 - b) wysokości opłat i premji wywozowych (art. 18 i art. 21 ustawy),
 - c) zwalniania od opłat wywozowych w poszczególnych gałęziach wytwórczości (art. 18 ustawy).
3. Perjodyczne normowanie (art. 10 p. 6 ustawy):
 - a) ryczałtów najniższego wywozu przymusowego lub dozwołowego, najwyższego dla poszczególnych gałęzi wytwórczości,
 - b) w miarę potrzeby, ryczałtów przywozu dla danych rodzajów towarów.

4. Rozpatrywanie sprawozdań statystycznych, obejmujących całokształt działalności Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz wszystkich urzędów okręgowych, oraz izb przywozu i wywozu.
5. Przedstawianie wniosków do ministerstw w zakresie ogólnej polityki przywozowo-wywozowej.
6. Przedstawianie Ministrowi Przemysłu i Handlu wniosków prawodawczych, dotyczących obrotu towarowego z zagranicą, oraz organizacji i kompetencji władz, kierujących tym obrotem.

Zebranie zmniejszonego kompletu.

§ 6. W międzyczasie od jednego ogólnego zebrania do następnego zmniejszony komplet obejmuje pełnię kompetencji ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, z tem, że decyzje w sprawach wyszczególnionych w § 5 niniejszego rozporządzenia muszą być przedłożone do zatwierdzenia na najbliższe ogólne zebranie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Ogólne zebranie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu może przekazać poszczególne sprawy, wchodzące w zakres jego kompetencji, do ostatecznego załatwienia na zebraniach zmniejszonego kompletu.

§ 7. Zebrania zmniejszonego kompletu są zwoływane przez Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu przynajmniej raz na dwa tygodnie.

W zmniejszonym komplecie uczestniczą z głosem decydującym:

1. Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu,
2. na stałe desygnowany przedstawiciel Departamentu Kredytowego przy Ministerstwie Skarbu, lub jego zastępca,
3. na stałe desygnowany przedstawiciel sekcji handlowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu, lub jego zastępca,
4. na stałe desygnowanych ośmiu przedstawicieli, wybranych przez wszystkie organizacje społeczno-gospodarcze, wymienione w § 3 p. 3 niniejszego rozporządzenia, a mianowicie, po jednym przedstawicielu od przemysłu, górnictwa, handlu, finansów, rolnictwa, rzemiosł, od konsumentów i od organizacji b. dzielnicy pruskiej,
5. dyrektor Okręgowego Urzędu Przywozu i Wywozu w Warszawie,
6. w miarę powstawania izb przywozu i wywozu z siedzibą w Warszawie, — komisarze przy tych izbach, oraz ich przedstawiciele, w liczbie 1-go od każdej izby.

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu może, stosownie do porządku dziennego obrad zapraszać do uczestnictwa w zmniejszonym komplecie:

- a) z głosem decydującym: przedstawiciele Ministerstwa Aprowizacji, Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Ministerstwa Kolei Żelaznych, Departamentu Cei Ministerstwa Skarbu i Sekcji Przemysłowej Ministerstwa Przemysłu i Handlu,
- b) z głosem doradczym przedstawiciele innych Ministerstw i rzeczoznawców.

Wszyscy członkowie Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, nie mający w zmniejszonym komplecie głosu decydującego, mogą uczestniczyć w zebraniach tego kompletu z głosem doradczym.

Z polecenia Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w zebraniach zmniejszonego kompletu biorą udział urzędnicy Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 8. Kompetencji zebrań zmniejszonego kompletu podlegają następujące sprawy:

1. wnioski do Ministra Przemysłu i Handlu, dotyczące uzupełnień i zmian w wykazach towarów (art. 13 ustawy i § 5 p. 1 rozporządzenia);
2. zwalnianie poszczególnych partii towarów od zakazu przywozu lub wywozu (art. 10 p. 2 ustawy);
3. kontrolowanie, na podstawie danych, otrzymywanych z niższych instancji, tabel cen, poniżej których nie wolno towarów sprzedawać na wywóz oraz zysku wywozowego, jakoteż periodyczne uzupełnienia i zmiany w powyższych tabelach w celu uzgodnienia tych cen we wszystkich niższych instancjach (art. 11 p. 1 ustawy i § 16 p. 3 rozporządzenia);
4. ustalanie dla poszczególnych rodzajów towarów norm dozwolonej przewyżki wagi, w stosunku do wagi, określonej w pozwoleniu oraz uchwalenie przepisów, zmierzających do zabezpieczenia interesów Skarbu przy przewyżkach, wywożonych w zakresie dozwolonej normy (§ 23 rozporz.);
5. rozstrzyganie odwołań na decyzje okręgowych urzędów oraz izb przywozu i wywozu i zażaleń na ich działalność, rozpatrywanie sporów, wynikłych w tych władzach, tudzież rozstrzyganie sprzeciwów, zgłaszanych przez komisarzy rządowych przy izbach przywozu i wywozu (art. 10 pp. 7 i 10), lub spraw skierowanych przez dyrektorów okręgowych urzędów przywozu i wywozu i ustalanie zasad do rozstrzygania tych spraw przez Przewodniczącego w wypadkach niecierpiących zwłoki.
Przy rozstrzyganiu spraw, wymienionych w niniejszym punkcie, nie mają prawa głosu decydującego przedstawiciele interesowanych izb przywozu i wywozu, oraz komisarze rządowi przy tych izbach. Przepis niniejszy dotyczy również dyrektora okręgowego Urzędu przywozu i wywozu w Warszawie;
6. ustalanie jednolitego sposobu postępowania okręgowych urzędów i izb przywozu i wywozu przy dokonywaniu czynności, wchodzących w zakres ich działania, oraz wysokości opłat manipulacyjnych, pobieranych przez te władze przy wydawaniu pozwoleń na wywóz lub przywóz (art. 10 p. 8 ustawy) i przy rejestracji (§ 19);
7. przedstawianie Ministrowi Przemysłu i Handlu wniosków, dotyczących budżetu Głównego Urzędu Przewozu i Wywozu, oraz wszystkich okręgowych urzędów przywozu i wywozu, rozpatrywanie i ewentualne zawieszanie, w całości lub w części zatwierdzonego przez izbę budżetu tegoż;
8. rozkładanie kosztów utrzymania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu pomiędzy wszystkie okręgowe urzędy i izby przywozu i wywozu;
9. rozdział pomiędzy poszczególne urzędy okręgowe i izby przywozu i wywozu ryczałtów, uchwalonych przez ogólne zebranie, a przewidzianych w § 5 p. 4 i art. 10 p. 6 ustawy;
10. ustalanie zasad prywatnych transakcji wyrównawczych dla poszczególnych gałęzi wytwórczości, rozstrzyganie podań, dotyczących poszczególnych transakcji, o ile nie zostaną do tego upoważnione niższe instancje, periodyczne ustalanie ryczałtów wywozowych, przeznaczonych dla prywatnych transakcji wyrównawczych, oraz ustalanie planu rozporządzania temi ryczałtami (art. 10 pp. 4 i 5 ustawy);

11. rozdział ryczałtów waluty obcej pomiędzy niższe instancje (Dz. Ust. R. P. 1920 r. № 73, poz. 506, art. 20 i 21);
12. ustalanie na podstawie umów międzypaństwowych, lub wskazań Rządu zasad ruchu tranzytowego przez obszar Rzeczypospolitej dla poszczególnych państw (art. 10 p. 9 ustawy);
13. opinjowanie o wnioskach interesowanych grup przemysłowo-handlowych, dotyczących powołania do życia izb przywozu i wywozu oraz uchwalanie wniosków o pozbawieniu prawa regulowania obrotu towarowego z zagranicą powołanych do tego uprzednio poszczególnych izb przywozu i wywozu (art. 7 ustawy); opinja o powołaniu do życia każdej izby przywozu i wywozu powinna być przedstawiona Ministrowi Przemysłu i Handlu nie później, jak w miesiąc po zgłoszeniu przez inicjatorów odnośnego wniosku do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu;
14. przygotowywanie projektów ustaw i rozporządzeń w zakresie kompetencji Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, oraz rozpatrywanie wszelkich wniosków Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 9. Uchwały zebrania zmniejszonego kompletu, jak również ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, zapadają większością głosów i są prawomocne przy każdej liczbie obecnych członków (art. 6 ustawy). W razie równości głosów przechodzi wniosek, za którym oświadczył się Przewodniczący.

Wnioski na ogólne zebranie należy zgłaszać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu nie później, jak na dwa tygodnie przed terminem ogólnego zebrania, wnioski zaś na komplet zmniejszony — na trzy dni przed zebraniem tegoż.

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 10. Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu kieruje obradami na wszystkich posiedzeniach Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, wydaje instrukcje dla poszczególnych wydziałów, czuwa nad ściśłem wykonaniem istniejących przepisów przez wszystkie podwładne organy i wogóle kieruje całością spraw Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Wszystkie sprawy, wchodzące w zakres działania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu na podstawie ustawy o obrocie torowym z zagranicą i bezwzględnie niezastrzeżone kompetencji bądź ogólnego zebrania Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, bądź zebrania zmniejszonego kompletu (§ 5 i 8), załatwia Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Pozatem, Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu ma prawo rozstrzygać niecierpiące zwłoki sprawy, nawet zastrzeżone kompetencji zmniejszonego kompletu (§ 8), pod warunkiem podania tych zarządzeń do wiadomości najbliższego zebrania zmniejszonego kompletu. W szczególności, prawo to służy Przewodniczącemu do rozstrzygania w terminie pięciodniowym sprzeciwów, zgłaszanych przez komisarzy rządowych przy izbach przywozu i wywozu (art. 8 ustawy), lub wniosków dyrektorów okręgowych urzędów przywozu i wywozu (§ 15 ust. 4).

Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu podlega Ministrowi Przemysłu i Handlu, przed którym jest odpowiedzialny za działalność Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu oraz wszystkich okręgowych urzędów i izb przywozu i wywozu.

Okręgowe urzędy przywozu i wywozu.

§ 11. Organami okręgowego urzędu przywozu i wywozu są:

1. zebranie urzędu,
2. dyrektor urzędu.

§ 12. Ustanawia się okręgowe urzędy przywozu i wywozu w Warszawie, Poznaniu, Krakowie, Lwowie, Bydgoszczy i Cieszyźnie.

Stosunek urzędu dla Handlu Zagranicznego w Gdańsku do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu będzie ten sam, co stosunek urzędów okręgowych do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 13. Zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Warszawie rozciąga się na obszar b. zaboru rosyjskiego, zakres działania okręgowego urzędu w Poznaniu — na obszar Województwa Poznańskiego. z wyjątkiem starostw: Bydgoskiego, Inowrocławskiego, Szubińskiego i Wyrzyskiego, zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Krakowie — na obszar Izby Handlowych i Przemysłowych w Krakowie, zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu we Lwowie — na obszar Izby Handlowych i Przemysłowych we Lwowie i Brodach, zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Bydgoszczy — na obszar województwa Pomorskiego i wzmiankowanych uprzednio starostw województwa Poznańskiego i wzmiankowanych uprzednio starostw województwa Poznańskiego, i zakres działania okręgowego urzędu przywozu i wywozu w Cieszyźnie — na obszar Izby Handlowej i Przemysłowej w Bielsku.

Dotychczasowy zakres działania Polskiego urzędu dla Handlu Zagranicznego w Gdańsku utrzymuje się.

§ 14. W skład okręgowych urzędów przywozu i wywozu wchodzi:

1. dyrektor okręgowego urzędu, oraz jego zastępca, mianowani przez Ministra Przemysłu i Handlu, w porozumieniu z Ministrem Skarbu (art. 9 ustawy),
2. przedstawiciele miejscowych organizacji społeczno-gospodarczych. Listę tych tych przedstawicieli zatwierdza Minister Przemysłu i Handlu na wniosek Przewodniczącego Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

§ 15. Zebrania okręgowego urzędu przywozu i wywozu zwołuje dyrektor urzędu, lub jego zastępca, przynajmniej co dwa tygodnie.

Uchwały zebrań okręgowego urzędu przywozu i wywozu zapadają większością głosów i są prawomocne przy każdej liczbie obecnych członków. W razie równości głosów przechodzi wniosek, za którym oświadczył się dyrektor urzędu.

Wnioski na zebrania powinny być składane do urzędu, nie później jak na dwa dni przed zebraniem.

Dyrektor okręgowego urzędu przywozu i wywozu ma prawo zawieszać każdą uchwałę zebrania i odwołać się do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Z głosem doradczym mogą brać udział w zebraniach okręgowego urzędu przywozu i wywozu, na zaproszenie dyrektora urzędu, osoby postronne w charakterze rzeczoznawców, oraz z jego polecenia funkcjonariusze urzędu.

§ 16. Do kompetencji zebrań okręgowych urzędów przywozu i wywozu należą następujące sprawy:

1. opracowywanie wniosków, dotyczących szczegółowych przepisów wydawania pozwoleń na przywóz i wywóz dla poszczególnych rodzajów towarów;

2. rozpatrywanie wykazów załatwianych podań o przywóz i wywóz;
3. układanie tabel cen, poniżej których niewolno towary sprzedawać na wywóz, oraz zysku wywozowego (art. 11 p. 1 ustawy i § 8 p. 3 rozporządzenia). Tabele te należy przysyłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w ciągu trzech dni od daty ich sporządzenia;
4. ustanawianie cen, poniżej których niewolno towarów sprzedawać na wywóz, oraz określanie zysku wywozowego w poszczególnych wypadkach nieobjętych wyżej wspomnianymi tabelami;
5. wnioski do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu w sprawach, przewidzianych w p. 2 art. 11 ustawy;
6. rozdział ustalonych przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu ryczałtów wywozowych (p. 3 art. 11 ustawy);
7. rozpatrywanie sprawozdań, dotyczących rejestracji przywozu i wywozu towarów, objętych art. 13 p. 1 ustawy, rejestracji walut, za które towary te sprzedają się na wywóz, oraz kontrola odpowiednich cen wywozowych;
8. rozpatrywanie sprawozdań statystycznych za okresy czasu, ustalone przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu;
9. rozdział ryczałtów waluty obcej pomiędzy poszczególne gospodarstwa w granicach przyznanych przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu (§ 8 p. 11 rozporz.).

§ 17. Dyrektor okręgowego urzędu przywozu i wywozu załatwia wszystkie sprawy, wchodzące w zakres działania urzędu na mocy ustawy o obrocie towarowym z zagranicą (art. 11 i 12 ustawy) i niezastrzeżone niniejszem rozporządzeniem, jako podlegające kompetencji zebrania urzędu. W szczególności dyrektor urzędu wydaje pozwolenia na przywóz lub wywóz.

W razach niecierpiących zwłoki, dyrektor okręgowego urzędu przywozu i wywozu ma prawo rozstrzygać i sprawy zastrzeżone kompetencji zebrania urzędu, z warunkiem, że rozstrzygnięte w ten sposób sprawy będą przedłożone do zatwierdzenia na najbliższe zebranie urzędu okręgowego.

Izby przywozu i wywozu.

§ 18. W miarę powstania, w myśl art. 7 ustawy, izb przywozu i wywozu w poszczególnych gałęziach gospodarstwa, regulowanie obrotu towarami, zastrzeżonemi kompetencji izby przywozu i wywozu w rozporządzeniu o utworzeniu danej Izby Przywozu i Wywozu, przechodzi wyłącznie do tejże izby.

Dla jednej i tej samej gałęzi gospodarstwa może być powołanych kilka izb, z terytorjalnem rozgraniczeniem ich działalności. To samo dotyczy organizacji wywozowych, które na mocy art. 7 ustawy, mogą być powołane do pełnienia czynności izb przywozu i wywozu.

Stosunek wzajemny takich izb, oraz rozgraniczenie ich zakresu działania określa odnośne rozporządzenie.

Przepisy ogólne.

§ 19. Towary, których przywóz lub wywóz nie wymaga specjalnego pozwolenia (art. 13 p. 1 ustawy), podlegają obowiązkowej rejestracji we właściwych urzędach okręgowych lub izbach przywozu i wywozu, która powinna być stwierdzona właściwem zaświadczeniem.

Główny Urząd Przywozu i Wywozu wyda zarządzenia, dotyczące sposobu rejestracji, zarówno towarów jak waluty obcej, za którą towary te na-

leży sprzedawać na wywóz, oraz zarządzenia, dotyczące kontroli odpowiednich cen wywozowych.

§ 20. Od zaświadczeń na prawo przywozu, wywozu albo przewozu pobierać należy opłaty manipulacyjne, których wysokość ustali Główny Urząd Przywozu i Wywozu (art. 10 p. 8 ustawy).

§ 21. Wszystkie pozwolenia, wydawane przez okręgowe urzędy i izby przywozu i wywozu, albo przez Główny Urząd Przywozu i Wywozu—uprawniana do uskutecznienia odprawy celnej i kolejowej tylko na oznaczony w zaświadczeniu przeciąg czasu, po którego upływie tracą swą ważność.

Urzędy celne będą mogły, mimo przekroczenia terminu ważności pozwoleń, przy przywozie dokonać ostatecznej odprawy, o ile towar przed upływem terminu ważności, oznaczonego w pozwoleniu, znajdował się już na obszarze Rzeczypospolitej, przy wywozie wypuścić towar za granicę, o ile powierzono go do wywozu za granicę przed upływem terminu kolei, pocztie lub innemu publicznemu przedsiębiorstwu przewozowemu, przy przewozie zaś dokonać ostatecznej odprawy, o ile towar przed upływem terminu znajdował się na obszarze Rzeczypospolitej.

Dowód w tym celu stanowią dokumenty przewozowe lub celne.

Minimalne i maksymalne okresy ważności zaświadczeń na prawo przywozu, przewozu i wywozu określa Główny Urząd Przywozu i Wywozu.

§ 22. Ważne są tylko zaświadczenia na przywóz i wywóz zaopatrzone w:

- a) podpis dyrektora okręgowego urzędu, względnie prezesa izby przywozu i wywozu, lub też upoważnionych zastępców, oraz
- b) pieczęć właściwego okręgowego urzędu, lub izby przywozu i wywozu.

Zaświadczenia na przywóz lub wywóz na poczet umów wyrównawczych, lub zaświadczenia na przewóz podpisywać będą Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu lub jego zastępca i zaopatrzone będą w pieczęć Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Listę osób, uprawnionych do podpisywania zaświadczeń, Przewodniczący Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu podaje do wiadomości wszystkich urzędów celnych za pośrednictwem Departamentu Cel. Tym samym trybem komunikuje się urzędowi celnemu wszelkie zachodzące zmiany.

§ 23. Gdy ilość lub waga towarów, zawartych w przesyłce przewozowej, przewyższa ilość lub wagę, podaną w zaświadczeniu, należy z całą pośpiesznością postąpić tak, jakby pozwolenia wcale nie było (art. 25 ustawy i § 27 rozporządzenia), przy wywozie zaś urzędy celne dokonywują odprawy towarów w ilości lub wadze, podanej w zaświadczeniu, na przewyżki zaś należy uzyskać w ciągu 14 dni dodatkowe pozwolenie właściwego urzędu okręgowego lub izby przywozu i wywozu, w przeciwnym razie wysyłający powinien zabrać przewyżki w ciągu 24 godzin, o ile zaś strony interesowane do tego się nie zastosują, urząd celny postąpi w myśl § 27 lub odeśle na koszt właściciela z powrotem przewyżkę towaru.

Przekroczenie ilości towarów w podanej w pozwoleniu nie więcej, jak o jeden do dziesięciu procent, zależnie od rodzaju towaru, nie pociąga za sobą wyżej wzmiankowanych skutków. Główny Urząd Przywozu i Wywozu ustali dla urzędów celnych wykazy norm dozwolonych przewyżek dla poszczególnych rodzajów towarów.

Przekroczenie ilości, względnie wagi przy wywozie, w zakresie dozwolonej normy, nie uwalnia jednak od dodatkowego uiszczenia opłat wywozowych i wpłacenia waluty. Minister Skarbu ustali sposób postępowania,

zmierzający do odpowiedniego zabezpieczenia interesów Skarbu (§ 8 p. 4 rozporządzenia).

Tryb postępowania przy nadaniu do przewozu towarów i przy ich oceniu.

§ 24. Jeżeli wywóz towarów odbywa się za pośrednictwem kolei, poczty, lub innych publicznych przedsiębiorstw przewozowych, przedsiębiorstwa te powinny zbadać przy przyjmowaniu ładunków eksportowych czy dołączono zaświadczenie, czy ilość lub waga towarów w przesyłce odpowiada ilości lub wadze podanej w zaświadczeniu oraz potwierdzić tę okoliczność na dokumentach przewozowych i na zaświadczeniu.

§ 25. Jeżeli przy przywozie towar ma być odstawiony do urzędu celnego wewnątrz kraju, urząd graniczny ma obowiązek sprawdzić zgodność zaświadczenia z dokumentami przewozowymi i po sprawdzeniu przesłać zaświadczenie z odpowiednią adnotacją, oraz z dokumentami przewozowymi do właściwego urzędu celnego wewnątrz kraju.

Przy przywozie lub wywozie towarów częściami na podstawie jednego i tego samego zaświadczenia, urzędy celne obowiązane są uwidocznicić przywiezioną lub wywiezioną ilość na pozwoleniu i na duplikacie. Oryginał zwraca się interesantowi, duplikat zaś zachowuje się oddzielnie we właściwym urzędzie celnym aż do chwili ponownego zgłoszenia towaru na podstawie tego samego zaświadczenia lub do upływu terminu ważności tego zaświadczenia.

§ 26. Departament Cel, w porozumieniu z Głównym urzędem Przywozu i Wywozu wyda szczegółową instrukcję, ustalającą jednolity sposób manipulacji z zaświadczeniami we wszystkich urzędach celnych.

Przepisy do postępowania karnego.

§ 27. Kar, przewidzianych w art. 24 ustawy, nie stosuje się, gdy towary, przywiezione z zagranicy bez zaświadczenia, będą przez właścicieli, lub osoby uprawnione do rozporządzania temi towarami, zgłoszone pogranicznemu urzędowi celnemu, zgodnie z art. 25 ustawy, w terminie wskazanym w przepisach celnych.

Gdy towary takie ulegają łatwo zepsuciu, urząd celny ma prawo, bez względu na zgłoszenie ich we właściwym terminie, nakazać niezwłoczne cofnięcie towaru za granicę, nie czekając upływu dwutygodniowego terminu od chwili zgłoszenia, w razie zaś niewykonania tego zarządzić sprzedaż towaru z licytacji.

Uzyskaną sumę po potrąceniu wszelkich kosztów kolejowych, celnych i innych należy zwrócić właścicielowi towaru.

Przepis, zawarty w niniejszym paragrafie, stosuje się również do wypadków przewyżek towarów przy przywozie przewidzianych w § 23 rozporządzenia.

§ 28. W razie wykrycia przekroczeń przewidzianych w art. 24 lit. a ustawy, urząd celny, który wykroczenia wykrył ma obowiązek wszcząć dochodzenie i sprawę skierować do właściwego sądu, towar zaś przechować w urzędzie celnym do czasu orzeczenia sądu.

O ile wykroczenie wykryły inne władze, to obowiązane są sprawców, nie wyłączając współników i usiłujących, wraz z towarem odstawić do najbliższego urzędu celnego, który postąpi w sposób wyżej wskazany.

§ 29. W razie przywozu towarów, objętych art. 13 p. 3 ustawy, bez uzyskania zaświadczenia i bez zgłoszenia w myśl art. 25 ustawy § 27 rozporządzenia, obowiązany urząd celny wszcząć dochodzenia i postąpić jak następuje:

- a) na obszarze b. zaboru rosyjskiego rozpatrzyć sprawę i ewentualnie zastosować środki, przewidziane w ust. 4 art. 24 ustawy,
- b) na obszarze b. zaboru austriackiego przesłać sprawę do dyrekcji okręgu skarbowego, która postępuje, jak pod „a”,
- c) na obszarze b. dzielnicy pruskiej—główne urzędy celne załatwiają sprawy jak na obszarze b. zaboru rosyjskiego, wszystkie zaś inne urzędy celne przesyłają sprawę do dyrekcji cel, która postępuje, jak pod „a”.

O ile wykroczenia wykryły inne władze, obowiązane są sprawców, nie wyłączając współników i usiłujących wraz z towarem odstawić do najbliższego urzędu celnego, który postąpi w sposób, wskazany w § 28 ust. 2.

§ 30. W wypadkach ukrycia całej, albo części waluty, którą w myśl art. 17 i 23 ustawy należy przelać do instytucji finansowej, wskazanej przez Ministra Skarbu, wszystkie organy państwowe a w szczególności zagranicą, władze konsularne i radcy handlowi obowiązani są, natychmiast po wykryciu sporządzić protokół i wraz z aktami sprawy przesłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, który nadaje bieg sprawie (art. 24 lit. b i art. 26 lit. a ustawy).

W wypadkach niewywieżenia bez usprawiedliwionych przyczyn najniższego ryczałtu, wyznaczonego przez niższą instancję, oraz niestosowania się do innych przepisów ustawy o obrocie towarowym z zagranicą i rozporządzeń, na jej podstawie wydanych, urzędy okręgowe, lub izby przywozu i wywozu, albo inne władze państwowe obowiązane są sporządzić protokół i wraz z aktami sprawy przesłać do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu, który nadaje bieg sprawie (art. 24 ust. 3 i art. 26 lit. b ustawy).

§ 31. Zaświadczenia o pozwoleniu na przywóz, przewóz tranzytowy albo wywóz, jako imienne są ważne tylko co do towarów i osób, na które są wystawione.

Przepisy przechodnie.

§ 32. Wszystkie zaświadczenia na przywóz, przewóz lub wywóz, wydane do chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia (§ 34) przez Państwową Komisję Przywozu i Wywozu, przez wszystkie Oddziały tej Komisji oraz przez Urzędy dla Handlu Zagranicznego w Poznaniu, w Bydgoszczy i Gdańsku, a także przez Urząd Przywozu i Wywozu w Cieszyńie zachowują swoją moc.

§ 33. Z chwilą wejścia ustawy o obrocie towarowym z zagranicą (§ 34) w życie rozwiązuje się:

Państwową Komisję Przywozu i Wywozu, Oddziały tej Komisji w Krakowie i Lwowie, Urząd dla Handlu Zagranicznego w Poznaniu, Ekspozyturę tego Urzędu w Bydgoszczy, Oddziały Dowozowe w Toruniu, w Tczewie i Grudziądzu, jako też Urząd Przywozu i Wywozu w Cieszyńie.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązujące:

1. rozporządzenie z dnia 2/VIII 1919 r. (Monitor Polski 1919 r. № 182),

2. rozporządzenie wykonawcze z dnia 6/VIII 1919 r. (Dz. Ust. R.-P. z 1920 r. № 5 poz. 27),
3. rozporządzenie z dnia 10/IX 1919 r. (Monitor Polski 1919 r. № 223),
4. rozporządzenie wykonawcze z dnia 18/XII 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 3 poz. 14),
5. rozporządzenie z dnia 20 grudnia 1919 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 5 poz. 30),
6. rozporządzenie ministerjalne z dnia 1 czerwca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. № 55 poz. 340),
7. ustęp ostatni obwieszczeń, podanych w Monitorze Polskim z dnia 14 maja 1920 r., № 107 z 1920 r. oraz z dnia 12 lipca 1920 r. № 154 (§ 8 p. 2 rozporządzenia).

Minister Przemysłu i Handlu:

w z. Henryk Strasburger

Minister Skarbu:

W. Grabski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

Minister Sprawiedliwości:

St. Nowodworski

Minister Kolei Żelaznych:

K. Bartel

Minister Poczty i Telegrafów:

Stęśłowicz

704.

ROZPORZĄDZENIE

Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego w przedmiocie regulaminu Komitetów Likwidacyjnych.

Art. 1. W wykonaniu ustawy z dn. 15 lipca 1920 r. (Dz. Ust. 1920 r. № 70, poz. 467) tworzą się dwa Komitety Likwidacyjne, jeden z siedzibą w Warszawie i drugi w Poznaniu.

Art. 2. Przewodniczącym Komitetu Likwidacyjnego w Warszawie jest Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego, w Poznaniu—Komisarz Głównego Urzędu Likwidacyjnego. Zastępców przewodniczących komitetów likwidacyjnych wyznacza Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego.

Art. 3. W skład Komitetu Likwidacyjnego w Warszawie wchodzi: delegat Ministerstwa Spraw Zagranicznych, delegat Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej lub ich zastępcy, oraz w każdym danym wypadku delegat lub jego zastępca Ministerstwa, do właściwości którego należy likwidowany majątek, prawo lub interes, oraz delegat lub jego zastępca